

EL 9 NOU

En l'entrevista que va publicar EL 9 NOU en l'edició del dia 1 de juny passat, l'alcalde de Granollers, Josep Mayoral, anunciava que no decidirà el seu futur a les municipals fins després de l'estiu. Aquesta és, potser, la principal incògnita que es desvelarà durant aquest curs polític que, tant en l'àmbit estatal, com nacional, com local, es torna a presentar com a clau per al futur del país, les seves institucions i els seus ciutadans.

Les eleccions municipals del 26 de maig i la posterior elecció d'alcaldes i alcaldes-

Comença un altre curs polític clau

ses i constitució dels nous consistoris seran el punt culminant del període que tot just comença i, al Vallès Oriental, a més de quina serà la decisió final de l'alcalde de Granollers, amb l'impacte que pot tenir en els resultats electorals, hi ha altres interrogants que no trobaran resposta fins després de les eleccions.

Si Mayoral encara no ha revelat els seus plans, altres alcaldes ja ho han fet i han anunciat que no repetiran. És el cas de Jordi Solé (ERC), de Caldes, que ho deixarà després de 12 anys en el càrrec. Caldrà veure l'efecte que pot tenir en la, fins ara, sòlida majoria d'ERC a l'Ajuntament. A Sant Celoni, Francesc Deulofeu

(PDeCAT), també ha anunciat que no repetirà, de manera que, tenint en compte que Joan Castaño (PSC) també s'ha retirat, l'any vinent els dos principals partits tindran candidats nous.

Els alcaldes de Parets i Montmeló, Sergi Mingote i Antoni Guil no han acabat el mandat. Per tant, el PSC afrontarà les eleccions amb

cares noves en dos municipis en què el PSC té majoria, però no absoluta.

Les municipals també serviran per comprovar la nota que posen els ciutadans a fórmules de govern fins ara inèdites. Especialment a Cardedeu, amb el primer govern del Vallès Oriental en què hi participa la CUP, que governa amb ERC. I a la Roca, on després de fracassar la coalició ERC-CiU, ara governen ERC i PSC.

I també serà molt interessant veure fins a quin punt Ciutadans aconsegueix traslladar als ajuntaments la seva victòria del 21-D a la comarca.

Sèsam, obre't i presta'm

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista
<<http://trendencies2050.com/ca>>

Els europeus defensem que la privacitat de les nostres dades personals és sagrada i la considerem un dret humà indisponible en una visió diferent de la d'altres regions del món; als americans, molt més mercantilistes, no els preocupa en excés la captació i utilització de les seves dades personals per part de tercers si n'obtenen un benefici o, almenys, un avantatge. A ambdues parts de l'Atlàntic hi ha sistemes informàtics que permeten als bancs i entitats financeres acumular una quantitat ingent de dades personals dels consumidors –basades en el seu historial de pagaments de préstecs i targetes de crèdit i en altres informacions captades des de diverses fonts– que s'utilitzen per puntuar als ciutadans amb la finalitat d'automatitzar la concessió de crèdits. És el que en anglès s'anomena *credit score* o *scoring*. Però què passa en països emergents com la Xina, on una enorme quantitat de persones no tenen un historial de pagaments i moltes no han tingut mai targetes de crèdit ni comptes bancaris?

La manca d'aquesta informació bàsica per a la pràctica de l'*scoring* s'intenta suplir amb altres informacions obtingudes directament d'internet i de les xarxes socials. Les principals empreses xineses d'internet, tutelades de prop pel govern, nodreixen les seves bases de dades amb informacions obtingudes sobre compres a la xarxa de béns, viatges o productes culturals, pagaments per internet, o d'altres bases de dades adquirides a tercers. Per exemple, Alibaba –empresa equivalent a Amazon i que és una mena de *superapp* que ofereix al mateix temps serveis similars als de Facebook, Uber, eBay, Apple News, Groupon, American Express, City Bank i YouTube– ha creat un sistema de *scoring* anomenat *Sesame Credit System* –conegut com a *Sesam*, a seques– que atorga una puntuació entre 350 i 950 punts als ciutadans que, de forma voluntària, s'apunten al sistema.

Les persones que obtenen una puntuació alta són considerades socialment solvents o *de confiança* i gaudeixen d'avantatges en l'obtenció de crèdits, lloguer de bicicletes i vehicles; per contra, a les menys solvents els serà difícil reservar una habitació en un hotel o restaurant de categoria o, fins i tot, que els seus fills siguin acceptats en un bon col·legi privat.

El problema és que aquests sistemes de *scoring* no es limiten només a captar dades econòmiques:

Les empreses d'internet es dediquen a recopilar dades sobre els ciutadans per vendre's entre elles aquestes informacions

n'obtenen també dels comportaments (per exemple, malparlar del govern), de bases de dades oficials (no pagar multes o impostos) i de les xarxes socials (en funció del nombre i qualitat dels teus contactes). És a dir, si les persones amb qui et relaciones a la xarxa tenen un bon *scoring*, això augmentarà la teva puntuació, però també a la inversa, amb la reducció del teu *credit score*. El més sorprenent és que hi ha milions de persones apuntades

–i encantades– de participar en aquest joc, fent les mil i una per augmentar el seu *score* –que qualsevol pot consultar amb una app: com, per exemple, comprant productes a Alibaba, fent nous amics (ben puntuats) a les xarxes o comprovant que la seva potencial parella sigui una persona de bé.

Per tant, ja no només es tracta d'un sistema de puntuació creditícia similar als que existeixen en els països occidentals, sinó que consisteix en un sistema de puntuació social on es qualifica qui és o no és un bon ciutadà. Sigui com sigui, a la Xina el sistema pot tenir la seva lògica quan l'objectiu pot ser evitar donar crèdit a una persona que, probablement, no el podrà tornar perquè acabarà a la presó per parlar malament del partit comunista.

Aquest aspecte, ja de per si amoïnador, ho és més si tenim en compte que fa tres anys el govern xinès va prendre la decisió d'establir, l'any 2020, un sistema obligatori per a tothom (Sistema de Crèdit Social) que puntuarà tots els ciutadans del país segons el seu nivell de *confiança* política, i que premiarà amb avantatges de tot tipus els bons ciutadans i marginarà del sistema i n'impedirà els moviments als que obtinguin menys puntuació, per considerar que trenquen la confiança social. Sí, la distòpia serà legal a la Xina!

Si reflexionem, això que sembla descabellat no està tan lluny del que passa, si bé de forma menys evident, als països occidentals, on les empreses d'internet tenen eines semblants i es dediquen a recopilar dades similars sobre els ciutadans per vendre's entre elles aquestes informacions. En ocasions, les dades venudes han permès fer un perfil psicològic de milions de ciutadans i han estat utilitzades per influir (positivament o negativament) en el sentit del seu vot.

Per aquest motiu hem de celebrar que la Unió Europea hagi aprovat un reglament –que regula de forma unitària tots el països de la UE i és d'obligat compliment per a totes les empreses, europees o no, que operin en aquest territori– que té com a objectiu principal que els ciutadans siguin els veritables propietaris de les seves dades personals i només puguin ser utilitzades per tercers amb el seu consentiment.

Ara només cal esperar que els EUA reflexionin i s'apunten a aquesta visió protectora europea. Quant a la Xina, de moment, es fa difícil imaginar que l'any 2020, quan el govern obligui tothom a cridar "Sèsam, obre't", la contrasenya per obrir la cova del conte infantil no funcioni i qualsevol pugui gaudir, d'una vegada per totes, de la igualtat de condicions siguin quines siguin les seves idees, creences i formes de pensar, deixant enrere aquest malson orwellià.